

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **E. S.**
bytem X

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 14. 6. 2021 č.j. 10.01-000246/21-003

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně, která byla následně postoupena k projednání Městskému soudu v Praze, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná prostřednictvím předsedy České advokátní komory rozhodla o žádosti žalobkyně ze dne 25. 4. 2021 o určení advokáta k poskytnutí právní služby tak, že žalobkyni se podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) advokát k poskytnutí bezplatné právní služby neurčuje.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobkyně žádostí ze dne 25. 4. 2021 (dále též jen „žádost“) požádala o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii k zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti vyjádření Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 16. 3. 2021, č.j. MSP – 251/2021-ODKADOH/2. Po citaci relevantních právních norem (§ 18 odst. 2, § 18c, § 45 odst. 2 písm. a) a § 55a odst. 1 zákona o advokacii) žalovaná uvedla, že žalobkyně nepodala svoji žádost na formuláři stanoveném vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 120/2018 Sb., o stanovení formulářů žádosti o určení advokáta a formuláře podnětu k poskytnutí jednorázové právní porady (dále jen „vyhláška č. 120/2018 Sb.“), neboť její žádost neobsahuje všech osm stránek formuláře, nýbrž jen tři. Žalobkyně dále neprokázala včasnost své žádosti. Brojí proti řešení situace v Dětském domově S., při kterém podle ní došlo v roce 2011 ze strany pracovníků Kraje Vysočina k porušování zákonů při výkonu veřejné správy a porušení. V žádosti uvedla, že hodlá podat ústavní stížnosti proti vyjádření Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 16. 3. 2021, č.j. MSP – 251/2021-ODKADOH/2. Toto vyjádření však není rozhodnutím o posledním procesním prostředku, který zákon žalobkyni k ochraně práva poskytuje, ani zásahem orgánu veřejné moci do jejích ústavně zaručených základních práv nebo svobod, a ústavní stížnost proti němu není přípustná. Ze strany žalobkyně se tak jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18 odst. 5 zákona o advokacii. Žalobkyně dále řádně neuvedla a neprokázala své příjmové a majetkové poměry. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii musí být k žádosti přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o majetkových poměrech.
3. Žalovaná uzavřela, že žalobkyně nesplnila podmínky vyžadované ustanoveními § 18 odst. 2, § 18c odst. 4 a § 18c odst. 5 zákona o advokacii, s nimiž tento zákon spojuje vznik práva na určení advokáta k poskytnutí právní služby a z toho důvodu nebylo její žádosti vyhověno.
4. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně předně uvedla, že její žádost o určení advokáta pro účely zastoupení před Ústavním soudem byla žalované doručena dne 27. 4. 2021 a tímto dnem bylo zahájeno řízení o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona o advokacii. Žalobkyně vyřízení její žádosti u žalované urgovala dopisem ze dne 24. 5. 2021, ve kterém uvedla, že ústavní stížnost sepsala sama a Ústavním soudem jí bylo určeno datum 18. 6. 2021, do kterého má odstranit nedostatky své ústavní stížnosti (určení advokáta pro zastoupení před Ústavním soudem). Žalovaná rozhodnutí o žádosti vydala až dne 14. 6. 2021, tedy po zákonné lhůtě 30 dní, které na vydání takového rozhodnutí má, a žalobkyně si ho mohla vyzvednout nejdříve 21. 6. 2021. Tím jí bylo prakticky znemožněno ústavní stížnost podat. Žalobkyně v tom shledává porušení práva na vyřízení věci v přiměřené lhůtě a současně snahu žalované dosáhnout toho, aby se ústavní stížnost žalobkyně nedostala před Ústavní soud. Na jiném místě žaloby ještě žalobkyně uvedla, že požádala Ústavní soud o prodloužení lhůty ke splnění podmínek pro podání ústavní stížnosti. Této její žádosti Ústavní soud vyhověl a stanovenou lhůtu prodloužil do 9. 8. 2021.
5. Žalobkyně je toho názoru, že splnila všechny podmínky pro poskytnutí právní služby, které jsou zakotveny v § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Žádost o určení advokáta podala včas a na stanoveném formuláři, který upravila hlavně kvůli přehlednosti. Všechny důležité a nutné údaje byly vyplněny. V této souvislosti podotkla, že „*nikde není uvedeno, že formulář musí obsahovat všechny, a tedy i nevyplněné údaje.*“ Své příjmové a majetkové poměry neuvedla, protože nežádala o bezplatnou právní pomoc. Před podáním žádosti oslovila písemně několik advokátů, ale někteří zastoupení odmítli a jiní nereagovali vůbec, a proto jí nezbylo

než se obrátit na žalovanou. Její žádost o určení advokáta nemůže být zjevně bezdůvodná. Ústavní stížnost žalobkyně řeší trestněprávní jednání bývalého hejtmána Kraje Vysočina MUDr. J. B., které se týká porušování zákonů při výkonu veřejné správy a zároveň porušení Ústavy. Trestní podání na jmenovaného žalobkyně přiložila jako přílohu k žádosti o určení advokáta, aby bylo zřejmé, že z její strany nejde o bezdůvodné uplatňování práva, ale o dodržování zákonů a Ústavy. Ke své žádosti dále připojila vyjádření ministryně spravedlnosti a též poslední rozhodnutí orgánu (vyjádření Ministerstva spravedlnosti ze dne 16. 3. 2021 č. j. MSP-251/2021-ODKADOH/2. Byla tak z její strany dodržena i lhůta 2 měsíců pro podání ústavní stížnosti.

6. Protože justiční orgány na všech úrovních vedly její případ do ztracena, žalobkyně se obrátila na nejvyššího státního zástupce JUDr. Pavla Zemana se stížností, aby prošetřil postup nižších státních zastupitelství. Ani nejvyšší státní zástupce se ale její stížností, přestože mu to zákon ukládá, nezabýval a přeposlal ji zpátky na Krajské státní zastupitelství do Brna, pobočka Jihlava. Nemohlo následovat nic jiného než stížnost na nečinnost nejvyššího státního zástupce. Jelikož ani Ministerstvo spravedlnosti na tuto stížnost nereagovalo, žalobkyni nezbylo nic jiného než obrátit se na Ústavní soud.
7. Ze strany žalobkyně se vzhledem k výše uvedenému nejedná o bezdůvodné uplatňování práva. Žalobkyni jde o dodržování práva ze strany orgánů veřejné moci a všech justičních orgánů při řešení případů týkajících se politiků a vysokých ústavních činitelů. Zpochybňováním přípustnosti její ústavní stížnosti se žalovaná staví na stranu politiků a justičních orgánů, kteří odmítli případ žalobkyně řešit a vedou ho zcela účelově do ztracena, a to po dobu dlouhých 10 let, kdy se žalobkyně snaží tento případ dořešit v souladu se zákony. Takové jednání lze označit za porušení ústavního principu rovnosti před zákonem a rovnosti účastníků před soudem.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě označila žalobu za nedůvodnou a navrhla, aby ji soud zamítl. Ke včasnosti předmětné žádosti poznamenala, že dopisem ze dne 16. 3. 2021 Ministerstvo spravedlnosti žalobkyni pouze vysvětlilo, že nejvyšší státní zástupce nečinný nebyl a její trestní oznámení postoupil KSZ v Brně k dalšímu vyhodnocení. K otázce „prověřování způsobu vyřízení“ žalobkyni podaného trestního oznámení na bývalého hejtmána kraje Vysočina pak ministerstvo žalobkyni sdělilo, že nedisponuje pravomocí vůči policejním orgánům a nevykonává dohled nad soustavou státního zastupitelství. Zmíněný dopis ministerstva není rozhodnutím, tím méně „rozhodnutím o posledním procesním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje“ a není ani „zásahem orgánu veřejné moci“ do ústavně zaručených práv žalobkyně. Ústavní stížnost proti uvedenému dopisu ministerstva proto není přípustná.
9. Žalovaná z další přílohy žádosti žalobkyně, kterou bylo trestní oznámení s datem 25.2.2020, dovozuje, že prapůvodní „záležitosti“ týkající se žalobkyně bylo její odvolání z funkce ředitelky Dětského domova S., přičemž hejtmán kraje Vysočina při zasedání zastupitelstva kraje dne 10.5.2011 doporučil tento případ uzavřít bez jeho přehodnocení. Pokud snad chtěla žalobkyně brojit proti svému odvolání z funkce ředitelky, měla tuto záležitost řešit časově blíže datu 10. 5. 2011 a nikoli v podání s datem 25. 2. 2020. Dále žalovaná uvedla, že podání obžaloby (stejně jako zahájení trestního stíhání) si nelze vynutit. Státní zastupitelství nemůže a nesmí být k podání obžaloby jako nezávislý veřejný orgán jakkoli a kýmkoli donucován. Subjektivní názor žalobkyně o protiprávnosti jednání pracovníků kraje na tom nemůže nic změnit.

10. Tvzení žalobkyně, že si formulář žádosti o určení advokáta upravila z důvodu přehlednosti a že nikde není stanoveno, že formulář musí obsahovat všechny, i nevyplněné údaje, nelze dle žalované hodnotit jinak než jako účelové a naivní. Nutnost úplnosti formuláře vyplývá z § 18c odst. 2 věta první zákona o advokacii, podle něhož se žádost se podává pouze na formuláři, z § 18c odst. 4 věta druhá zákona o advokacii (podrobnosti náležitostí žádosti včetně vzoru formuláře a způsobu prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou), z § 18c odst. 4 věta první zákona o advokacii (k žádosti musí být přiloženy doklady o příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti), a dále z § 1 odst. 3 vyhlášky č. 120/2018 Sb. (žádost o právní službu pro fyzickou osobu se podává na formuláři, jehož náležitosti a vzor jsou uvedeny v příloze č. 3 k této vyhlášce). Upravovat vzor formulářové žádosti tak znamená zdiskreditování samotné žádosti a „odsouzení“ žádosti k jejímu vyhodnocení ze strany Komory jako nedůvodné, resp. nesplňující formální náležitosti. Závěr žalované obsažený v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně nepodala žádost na stanoveném formuláři (ve smyslu jeho úplnosti), je proto též správný.
11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě dále uvedla, že podle zákona o advokacii s účinností od 1. 7. 2018 určuje advokáty pouze k poskytnutí bezplatné právní služby. Závěr obsažený v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně neprokázala své příjmové a majetkové poměry, je proto rovněž správný bez ohledu na to, že žalobkyně se domnívala, že je prokazovat nemusí.
12. Oslovení alespoň dvou advokátů se žádostí o poskytnutí právní služby před podáním žádosti žalované je povinností žadatele vyplývající z § 18c odst. 3 zákona o advokacii. Žalobkyně ovšem nemá pravdu v tom, že by šlo pouze o oslovení, protože žadatel o právní službu musí doložit neúspěšný pokus zajistit si poskytnutí právní služby. Vyplývá to z toho, že převažující formou právní pomoci je zvolení si advokáta klientem a uzavření smlouvy mezi nimi o poskytnutí právní služby.
13. Závěr žalované o zjevné bezdůvodnosti uplatňování práva ze strany žalobkyně nepředjímal rozhodnutí Ústavního soudu, ale byl reakcí na to, že v žádosti žalobkyně nepředestřela řádný a potřebný důvod (právní titul) k tomu, aby bylo Ústavním soudem vůbec co přezkoumávat v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o Ústavním soudu.
14. Žalovaná závěrem podotkla, že pro závěr o nedůvodnosti žaloby postačí, pokud žalovaná v soudním řízení správním obhájí alespoň jeden z důvodů, na nichž napadené rozhodnutí o neurčení advokáta vybudovala. Žalovaná má nicméně za to, že obstojí všechny důvody, pro které nemohla vzhledem k právní úpravě a nedostatkům žádosti žalobkyně této žádosti vyhovět.
15. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
16. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen "žadatel"), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí
 - a) právní rady podle § 18a nebo
 - b) právní služby podle § 18c.
17. Podle § 18c odst. 1 věta první zákona o advokacii žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen

jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby.

18. Podle § 18c odst. 2 zákona o advokacii žádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podat pouze na formuláři. Žádost kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahuje
 - a) popis věci, v níž by měla být právní služba poskytována, a
 - b) prohlášení žadatele, že jej ve věci, v níž je právní služba žádána, nezastupuje jiný advokát nebo osoba podle § 2 odst. 2 písm. a).
19. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.
20. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii k žádosti musí být přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti včetně vzoru jejího formuláře a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komore sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.
21. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
22. Podle § 23 odst. 3 zákona o advokacii byl-li advokát určen podle § 18c k poskytnutí právní služby spočívající v zastoupení v řízení před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem, hradí jeho odměnu stát podle právního předpisu upravujícího mimosmluvní odměnu, není-li stanoveno jinak. V ostatních věcech má advokát určený podle § 18c pouze nárok na poskytnutí náhrady podle stavovského předpisu. Ustanovení § 22 odst. 1 části věty za středníkem se nepoužije.
23. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 120/2018 Sb., žádost o právní službu pro fyzickou osobu a žádost o právní službu pro právnickou osobu podle § 18c zákona o advokacii se podávají na formuláři, jehož náležitosti a vzor jsou uvedeny v přílohách č. 3 a 4 k této vyhlášce.
24. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Předně je třeba konstatovat, že podle závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2008, č. j. 6 Ads 19/2008-103 je rozhodnutí žalované o (ne)určení advokáta rozhodnutím v oboru veřejné správy a podléhá přezkumu ve správním soudnictví.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná nevyhověla žádosti žalobkyně o určení advokáta z několika důvodů. Některé z nich dle názoru soudu neobstojí, jiné jsou však opodstatněné.
27. Je pravdou, že žalobkyně nepodala žádost na úplném formuláři, jehož vzor je uveden v příloze č. 3 vyhlášky č. 120/2018. Zjevně tak učinila proto, že o nežádala o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, a proto vynechala ty části (strany) formuláře, jež se týkají sociálních, majetkových a příjmových poměrů žadatele. Soud v této souvislosti

považuje za významné, že Ústavní soud nálesem vydaným dne 24. 1. 2023 pod sp. zn. Pl. ÚS 44/21, jenž byl publikován ve Sbírce zákonů pod č. 38/2023 Sb., deklaroval protiústavnost ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve slovech „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“ a tuto část právní normy ke dni 31. 12. 2023 zrušil. Z odůvodnění zmíněného nálezu vyplývá, že dle názoru Ústavního soudu nelze akceptovat zúžení okruhu žadatelů o určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c odst. 1 jen na žadatele o poskytnutí bezplatné právní služby, kterým jejich nepříznivé příjmové a majetkové poměry neumožňují uzavřít dohodu o placeném zastupování s konkrétním advokátem. Zákonná úprava, podle níž mohla žalovaná určit žalobkyni jen advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, tudíž odporuje ústavnímu pořádku, a nelze k ní při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet. Z téhož důvodu nemůže jít k tíži žalobkyně, že v řízení o žádosti, kterou se nedomáhala poskytnutí bezplatné právní služby, vynechala příslušné části formuláře, jež se týkají sociálních, majetkových a příjmových poměrů žadatele.

28. Pokud ovšem žalobkyně, jak sama tvrdí, nežádala žalovanou o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, ale o určení advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu, bylo v souladu s § 18 odst. 2 zákona o advokacii její povinností prokázat, že si nemohla zajistit poskytnutí právních služeb jinak, tj. na smluvním základě. Této povinnosti žalobkyně nedostála. Pouhé uvedení jmen dvou advokátů, které před podáním žádosti údajně marně žádala o zastupování před Ústavním soudem, v žádosti je v tomto směru nedostatečné, neboť žalobkyně toto tvrzení zhola ničím nedoložila.
29. Zásadním a plně akceptovatelným důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně o určení advokáta je zjištění žalované, že ze strany žalobkyně se jednalo o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva (§ 18c odst. 5 zákona o advokacii). Soud se ztotožňuje s názorem žalované, že vyjádření Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 16. 3. 2021, č.j. MSP – 251/2021-ODKADOH/2, není rozhodnutím, proti kterému by bylo možno účinně brojit ústavní stížnosti. Jedná se o pouhou reakci ministerstva na nesouhlas žalobkyně se způsobem vyřízení její předchozí stížnosti na nečinnost nejvyššího státního zástupce. Podstatné je dále to, že letitá urputná snaha žalobkyně dosáhnout zahájení trestního stíhání MUDr. J. B., která je jádrem celé věci, nepožívá ústavněprávní ochrany. Jak bylo žalobkyni podrobně vysvětleno v usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2021 sp. zn. III. ÚS 1266/21, na jehož odůvodnění soud pro stručnost odkazuje, vymezení trestného činu, stíhání pachatele a jeho potrestání je věcí vztahu mezi státem a pachatelem trestného činu. Pouze stát svými orgány rozhoduje podle pravidel trestního řízení o tom, zda byl trestný čin spáchán, kdo jej spáchal, a jaký trest, popř. jaké jiné újmy na právech nebo majetku pachatele lze za jeho spáchání uložit (čl. 8 odst. 2 Listiny). *Subjektivní právo fyzické nebo právnické osoby na to, aby jiná osoba byla trestně stíhána, respektive aby určité jednání bylo kvalifikováno jako konkrétní trestný čin, zákonná úprava nestanoví, natož aby byl takový požadavek chráněn na ústavní úrovni.* Jak zároveň Ústavní soud konstatoval, případ žalobkyně, která brojí proti odvolání z funkce ředitelky dětského domova a v tom spatřuje naplnění trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele, zcela určitě nespadá mezi nejzávažnější případy zásahů do práv poškozeného, u kterých Ústavní soud výjimečně připustil právo poškozeného na provedení tzv. účinného vyšetřování.
30. Žalovaná tedy oprávněně dovodila, že žádost žalobkyně o určení advokáta k jejímu zastupování před Ústavním soudem představuje zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva, a na základě tohoto zjištění předmětné žádosti v souladu s § 18c odst. 5 zákona

o advokacii nevyhověla. Nutno zdůraznit, že tento důvod neurčení advokáta žalobkyni ob stojí jako dostatečný sám o sobě.

31. Tvrzení žalobkyně, že jí žalovaná pozdním vydáním napadeného rozhodnutí prakticky znemožnila ústavní stížnost podat, se nezakládá na pravdě, o čemž svědčí skutečnost, že žalobkyně ústavní stížnost v dané věci prokazatelně podala. Přípisem Ústavního soudu jí byla následně prodloužena lhůta pro odstranění vad ústavní stížnosti do 9. 8. 2021. K tomuto datu již měla žalobkyně napadené rozhodnutí k dispozici a z jeho obsahu jí muselo být zřejmé, že žalovaná její žádosti nevyhověla. Na okraj soud dodává, že důvodem odmítnutí ústavní stížnosti žalobkyně nebylo neodstranění dalších vad řízení, zejména chybějícího právní zastoupení (viz bod 15 usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2021 sp. zn. III. ÚS 1266/21).
32. Závěrem soud uvádí, že ve vydání napadeného rozhodnutí nelze spatřovat porušení ústavního principu rovnosti před zákonem a rovnosti účastníků před soudem. Účastníkem řízení o žádosti byla pouze žalobkyně a v řízení o jí podané žádosti bylo posuzováno toliko splnění zákonem stanovených podmínek pro určení advokáta žalobkyni. Právní postavení žalobkyně nebylo v řízení o žádosti poměřováno s postavením jiných osob, a již z tohoto důvodu není možné konstatovat jakoukoliv neodůvodněnou nerovnost žalobkyně v porovnání s jinými subjekty. Řízení o žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby neprobíhá před soudem, ale před žalovanou, která v něm vystupuje v pozici správního orgánu. Z povahy věci je proto vyloučeno, aby vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení rovnosti účastníků před soudem.
33. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
34. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
35. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a procesně úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 28. června 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

